

— Умря, за да въскрѣсни въ небесно то царство. Когато то живяхъ въ мѣръ, нѣма да крыя, тамъ бѣше по добрѣ, а сега макаръ и по трудно ся живѣе, нѣ ще видя Бога.

Той ся закашля и въздѣхна. Впрочемъ, въ разговоръ тѣ му прогледваше нѣщо нерѣшително, като че говореше съ чуждѣ гласъ.

— Защо стана калугеръ? — попитахъ го азъ пакъ.

— Богъ мя повика Ще каже тѣй ми было написано.

— А че ты бѣше много силенъ, можаше да работишъ; у насъ има нужда отъ работници.

— Ще ся намѣрятъ. Отъ работа нече ся спасешъ; въ мѣръ нѣма спасеніе!

— Защо да ся не спасешъ? мѣриетѣ не давхтъ такыва обѣты като вашы тѣ, отъ тяхъ по малко ся измеква.

Василъ ся вторачи въ менѣ.

— Не ма искушавай човѣче! менѣ и тѣй дяволы тѣ ми не давхтъ покой, продума той съ умолителонъ гласъ и пакъ ся закашля. На устны тѣ му ся показа кръвъ.

— Ты си болѣнъ о. Василе?

— А че лошо ли е? ще рѣче поскоро ще ся свърша, а тамъ

На слѣдующъ тѣ пролѣтъ той свърши.

И не е чудно дѣто тѣй скоро вене тука младость тѣ. Трудъ тѣ голямъ, неестественъ, недостаткъ отъ сѣлъ, тежка храна и вѣчно неспокойство на душъ тѣ, — сичко това като огънь изгаря млади тѣ силы и безъ време вкарва въ могилъ тѣ. То ся знае, сяка натура скоро ся не счулва отъ такъвъ животъ. По голямо то число калугеры тѣ, особенно Гръци тѣ, доживявхтъ до дълбокъ старость и при сичкъ суровинъ, коя ги забикаля, бяла та брада ся срѣща по често отъ други тѣ на святъ горъ. Това ся онѣзы щастливы натуры, кои-